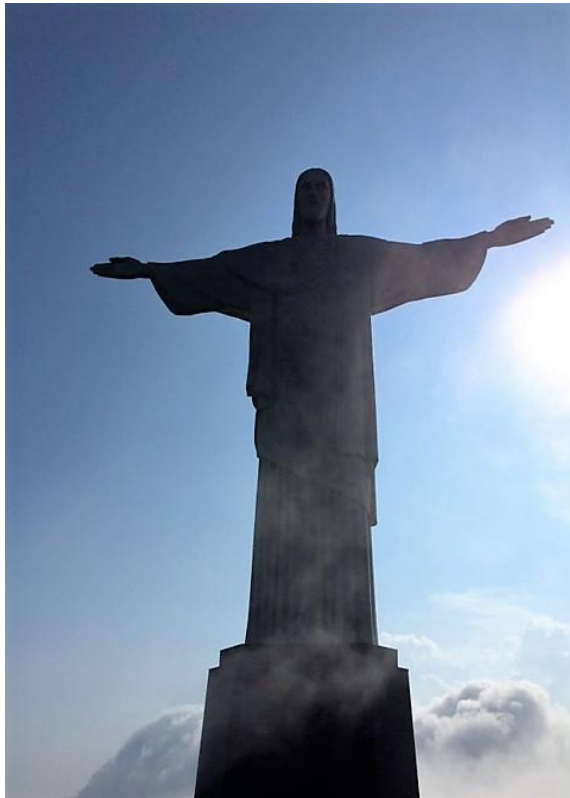

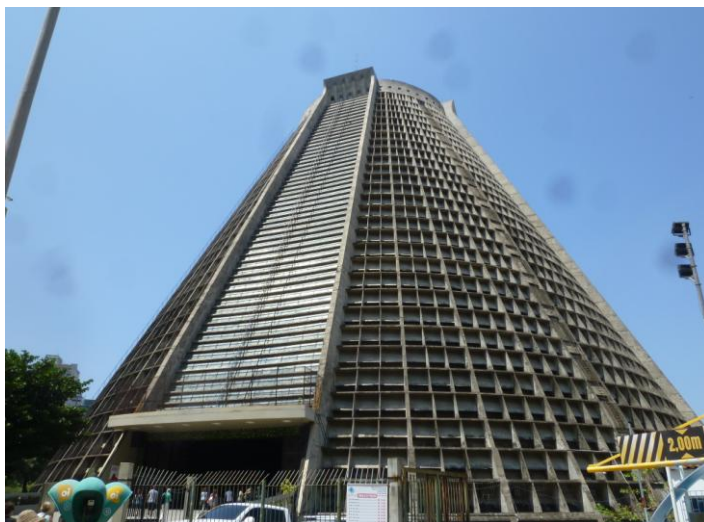
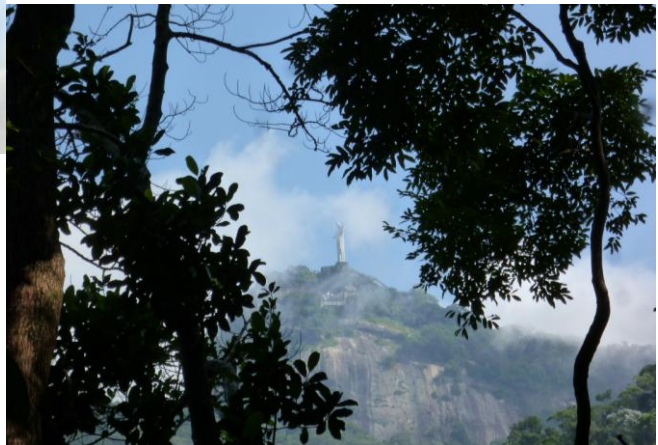
16 maart 2016

38 m. hoge Christusbeeld dat we alleen van plaatjes kenden. Van velen hebben we gehoord dat ze boven niets hebben kunnen zien, omdat een zwaar wolkendek hen het zicht op het beeld ontnam. En wij? Wij kregen werkelijk alles te zien. Zo groots, zo hoog!

Christusbeeld (*Christo Redentor*)

Het icoon van Rio, zo vonden wij, mochten we niet missen. We gingen in een bus de berg Corcovado op. Onderweg moesten we vier keer overstappen, steeds kwamen we in een kleinere en smallere bus. De laatste bus liet ons bijna staan: in een scherpe bocht sloeg de motor op een steile helling af. De chauffeur kon de bus met geen mogelijkheid weer aan de praat krijgen. We rolden steeds verder de berg af. Daarop besloot de gids dat we maar moesten uitstappen. En ja hoor, de motor sloeg weer aan. In de eerste versnelling ronkten we uiteindelijk toch de berg op. Eenmaal boven op de 730 m. hoge Corcovado waren we alles vergeten. Daar zagen we het

Kathedraal

(*Metropolitan Cathedral*)

Ook de kathedraal was groots. Wat mij emotioneerde was dat er in de entree iemand het Ave Maria stond te zingen. Grote luidsprekers maakten dat het in en rondom de kathedraal te horen was. Een groep mensen verzamelde zich bij de ingang: al zingend of intens luisterend, met of zonder bewegingen, maar steeds vol overgave.

Wat mij trof, toen ik alleen door de kathedraal dwaalde, was het dansje dat een oudere dame maakte voor een soort van 'kermiswagentje' (vergeef mij de duiding) met daarin een kleine Christus. Haar dansje was een blijk van herkenning, een blijk van een heerlijk weerzien. Zij was al weer op weg naar een 'andere Christus' – want één kruisje is immers genoeg – toen ik nog diep onder de indruk stond toe te

kijken. Ik stelde mij zo voor dat ze iedere dag na haar middagslaapje hier even wat lieve groetjes kwam uitdelen. Heerlijk! Zo zie ik het mezelf over een paar jaar ook doen. Geen zware preken meer, maar gewoon een dansje. En dan vooral dat huppeltje niet vergeten.

Parcours voor de jaarlijkse carnavalsoptocht (*Sambódrome*)

Nu begrijp ik het: carnaval en Rio horen bij elkaar. In de stad staan permanent de tribunes opgesteld die met carnaval worden gebruikt voor de optocht. Ik heb mij laten vertellen dat je nu voor over vier jaar een kaartje kunt kopen... óf je moet een speciale relatie hebben, zoals een topfunctionaris van een multinational met een vestiging in Rio. Nou ja, wie weet wat nog eens mogelijk is: de mazen in het net van Brasil zijn soms nogal wijd.

Het museum van morgen (*Museu de Amanha*)

Vanuit ons hotel hebben we ons met een taxi naar het museum laten brengen, want we moesten in een heel andere wijk van de stad zijn. Aan de balie van het hotel hadden ze ons verteld dat de prijs ongeveer veertig reals zou zijn voor een enkele reis. En dat klopte. Wij zijn zeer

zeggen: een immense ruimtecapsule?
De architect van dit ruimtelijke bouwwerk is de Spanjaard Santiago Calatrava. Toen we hoorden van de opening op 17 december j.l. en dat het in korte tijd al een paar miljoen bezoekers had gehad, zeiden we direct al tegen elkaar: "Als we in Rio komen dan mogen we dit niet missen." Nu zeggen we: "Ongelooflijk, dat we dit hebben mogen zien."

tevreden over het taxivervoer in Rio. De chauffeurs kennen de stad op hun duimpje. Zit het verkeer ergens verstopt, dan maken ze behendig gebruik van alternatieve routes. We werden op een parkeerplaats voor het museum uitgezet. Toen we in het rond keken, konden we ons niet meer vergissen. Wat een gebouw! Of kan ik beter

